

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/134/2018
Identifikačné číslo spisu:	7114216761
Dátum vydania rozhodnutia:	06.12.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7114216761.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. Y. Z., bývajúceho v V., E. č. 9, zastúpeného JUDr. Tatianou Vörobelovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Bajzova č. 2, proti žalovanému Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP č. 48/A, IČO: 00 691 135, o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38 C 173/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. marca 2018 sp. zn. 5 Co 263/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. apríla 2017 č.k. 38 C 173/2014-127 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal určenia, že je právnym titulom dražby alebo vydržania vlastníkom nehnuteľnosti (práčovne a zberne bielizne v Košiciach na Watsonovej ulici č. 1) v katastrálnom území L. mesto vedenej na liste vlastníctva č. XXXXX ako stavba so súpisným č. XXXX na parcele č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria s výmerou 257 m² (ďalej len „sporná stavba“). Rozhodol tiež o nároku žalovaného na náhradu trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z výsledkov dokazovania vykonaného najmä zápisnicou o dražbe a protokolom o odovzdaní a prevzatí prevádzkovej jednotky, mal preukázané, že k majetku, ktorý bol predmetom dražby konanej 25. októbra 1991 podľa zákona č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby (ďalej len „zákon č. 427/1990 Zb.“), patrilo právo hospodárenia štátnemu podniku Komunálne služby Košice. Základnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti žaloby bolo, či žalobca dražbou nadobudol vlastníctvo iba k prevádzkovej jednotke, alebo aj k spornej stavbe. Pri riešení tejto otázky vychádzal súd prvej inštancie zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadrených v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 322/2009, v zmysle ktorých predmet dražby mohol byť určený iba licitátorom a dražiteľom počas prebiehajúcej dražby, teda tým, čo licitátor na dražbe oznámil ako predmet dražby. Podľa potvrdenia Komisie pre privatizáciu národného majetku pre okres Košice - Mesto z 8. januára 1992 sa žalobca stal vydražiteľom prevádzkovej jednotky s názvom „Práčovňa a zberňa prádla, Solovjevova č. 1, Košice“, do

ktorej patria: stroje a zariadenia a ďalšie základné prostriedky, predmety postupnej spotreby podľa priloženého zoznamu za sumu 142 000,- Kčs (zaplatenú 6. decembra 1991). Za významný zdroj popisu predmetu dražby považoval súd prvej inštancie Kartu prevádzkovej jednotky č. XXXX vedenú Ministerstvom pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky, ktorú k 11. októbru 1991 vyhotovila Komisia pre privatizáciu národného majetku Košice - Mesto a z ktorej vyplýva, že sa dražil nasledovný majetok: stroje a zariadenia v sume 153 000,- Kčs, ostatné základné prostriedky v sume 105 000,- Kčs a predmety postupnej spotreby v sume 26 000,- Kčs, za celkovú vyvolávaciu sumu 284 000,- Kčs. Zo skutočnosti, že na tejto listine nebola vypísaná kolónka „stavba a pozemok“, vyvodil súd prvej inštancie záver, že vlastník nemal vôľu prevádzať s prevádzkovou jednotkou aj nehnuteľnosť, v ktorej sa nachádza. Ani zo žiadnej ďalšej z listín, ktorými bolo vykonané dokazovanie, nevyplýva, že by predmetom dražby mala byť okrem prevádzkovej jednotky aj sporná stavba. Len z tej skutočnosti, že žalobcovi Komisia pre privatizáciu národného majetku vydala 8. januára 1992 potvrdenie o vydražení prevádzkovej jednotky s názvom „Práčovňa a zberňa prádla“ na Solovjevovej 1 v Košiciach nemožno vyvodit', že žalobca spolu s prevádzkovou jednotkou nadobudol aj spornú stavbu. Vzhľadom na to, že predmetom dražby nebola aj sporná stavba, žalobca sa v zmysle zákona č. 427/1990 Zb. nestal jej vlastníkom.

1.2. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie žalobca nenadobudol vlastníctvo spornej stavby ani právnym titulom vydržania, i keď ju - ako uviedol v žalobe - užíva dobromyseľne a nerušene po dobu prekračujúcu 10 rokov, od 6. februára 1992 v nej prevádzkuje svoje podnikateľské aktivity (činnosť údržby textílií práním a čistením) a do spornej stavby investoval nemalé finančné prostriedky. Samotný subjektívny pocit žalobcu ako držiteľa spornej stavby nemôže byť podkladom pre vydržanie vlastníckeho práva. Výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že by žalobca konal v ospravedlniteľnom omyle vyvolanom okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi o oprávnenosti držby tohto práva.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. marca 2018 sp. zn. 5 Co 263/2017 napadnutý rozsudok potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení uviedol, že odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1 a 2 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo v konaní k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a nepostupoval podľa § 191 CSP, odvolací súd konštatoval, že všetky dôkazy boli vyhodnotené súdom podľa jeho úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Výsledok vyhodnotenia je vierohodný a zodpovedá tomu, čo z nich súd zistil. Tvrdenie žalobcu, že súd sa nezaoberal tým, čo tvorí ostatné základné prostriedky považoval odvolací súd v danom spore za irelevantné, lebo súd sa prioritne zaoberal tým, či dražbou nadobudol žalobca vlastníctvo aj k spornej stavbe. Prvoinštančný súd náležite zistil predmet dražby a v rozsudku ho presne špecifikoval. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou argumentáciou, podľa ktorej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž zreteľne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti vykonanými dôkazmi preukázané, pričom neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula. Skutkové zistenia, na ktorých je založené rozhodnutie súdu prvej inštancie, nevychádzajú z chybného hodnotenia dôkazov, neobsahujú logický rozpor; výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP. Z náležite vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd k správnym skutkovým záverom, ktoré právne posúdil v súlade so zákonom. Použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa s odôvodnením vecne správneho rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil.

2.2. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v časti týkajúcej sa toho, čo nadobudol žalobca na základe dražby, odvolací súd poukázal na výsledky dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. Osobitne spomenul jednak dokazovanie vykonané Kartou prevádzkovej jednotky, v ktorej v kolónke „pozemok a stavba“ nie je uvedená žiadna cena, jednak potvrdením z 8. januára 1992, v zmysle ktorého do

prevádzkovej jednotky nepatria žiadne nehnuteľnosti, takže v evidencii nehnuteľností sa na vydražiteľa nezapíšu žiadne nehnuteľnosti; žalobca toto potvrdenie osobne podpísal. Z uvedeného je bez akýchkoľvek pochyb zrejmé, že žalobca pri podpisovaní tejto listiny vedel, že na základe dražby nenadobudol spornú stavbu.

2.3. K žalobcom (alternatívne) tvrdenému nadobudnutiu vlastníctva spornej stavby vydržaním odvolací súd uviedol, že aj podľa jeho právneho názoru žalobca nemohol spornú stavbu takto nadobudnúť, lebo mu chýbala dobromyseľnosť držby - jeden zo základných predpokladov vydržania. Podľa konštantnej judikatúry oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí. Pre záver o oprávnenosti držby nestačí prostá subjektívna dobrá viera; otázku, či držiteľ veci je dobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska. Súd musí skúmať, či držiteľ veci pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda, patrí. Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Vydržanie nemôže privodiť iba sama skutočnosť, že určité právo je dlhodobo fakticky vykonávané, prípadne že držiteľ platí za vec dane a pri jej užívaní nie je rušený. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalobca v danom prípade už pri podpisovaní potvrdenia z 8. januára 1992 oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne nemohli založiť jeho presvedčenie, že vydražil vlastníctvo spornej stavby. Pokiaľ vypočutí svedkovia tvrdili, že žalobca ju v dražbe nadobudol, išlo len o ich subjektívny názor. Odvolací súd sa - aj v súvislosti s otázkou prípadného vydržania spornej stavby žalobcom - plne stotožnil so záverom vyjadreným v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 322/2009, v zmysle ktorého pre výsledok dražby je rozhodujúce, čo licitátor oznámil na dražbe ako predmet dražby.

2.4. Z uvedených dôvodov odvolací súd, stotožniac sa so záverom, že žalobca spornú stavbu nenadobudol na základe dražby ani vydržaním, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je podľa jeho názoru nesprávny a nezákonný. Súd na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení. Nevychádzali dôsledne z princípu voľného hodnotenia dôkazov, priklonili sa k tvrdeniam žalovaného a jednostranne v jeho prospech vyhodnotili dôkazy. Dôkazy, ktoré svedčili v jeho prospech nechali bez povšimnutia.

3.1. Existenciu procesnej vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzoval žalobca z toho, že odvolací súd neodpovedal na „závažné právne a skutkové argumenty, ktoré uviedol v odvolaní. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd viac skúmal predložené dôkazy, ako ich hodnotil, pretože z obsahu jeho odôvodnenia nemožno identifikovať proces hodnotenia žalobcom označených dôkazov". Ak by súd vyhodnotil dokazovanie podľa ustanovenia § 191 CSP, v zmysle zásad voľného hodnotenia dôkazov a v zmysle zásady materiálnej pravdy, musel by nevyhnutne rozhodnúť v prospech žalobcu.

3.2. Presvedčenie, že podané dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vyvodzoval dovolateľ z toho, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu pri riešení otázky: 1. čo bolo predmetom dražby (3.2.1.) a 2. dobromyseľnosti žalobcovej držby (3.2.2.).

3.2.1. Žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že nevychádzal z princípu preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou a v rozpore s „Cpj. 69/83 z 30.3.1992" vylúčil posudzovanie individuálnych skutkových a právnych okolností daného prípadu. Podľa názoru dovolateľa súdy založili svoje rozhodnutia na nesprávnom závere, že predmetom dražby nebola sporná stavba. Na bližšie odôvodnenie uviedol, že vydražil prevádzkovú jednotku označenú „Práčovňa a zberňa prádla, ulica Solovjevova 1, Košice". Pojem prevádzková jednotka nie je v zákone č. 427/1990 Zb. definovaný, bezpochyby ale ide o súbor nielen hnutelného, ale aj nehnuteľného majetku, ktorý jeho majiteľovi umožňuje výkon podnikateľskej činnosti. Z údajov obsiahnutých na Karte prevádzkovej jednotky č. XXXX vyhotovenej 11. októbra 1991 Ministerstvom pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky súdy nesprávne akcentovali, že kolónka „stavby a pozemok" nebola vypísaná. Bez povšimnutia, pristupujúc k sporu formalisticky, ponechali pritom argumenty a dôkazy na vysvetlenie, čo tvorí ostatné základné prostriedky, teda čo bolo predmetom dražby. V ďalšom žalobca poukázal na to,

že právne predpisy účinné v čase dražby (vyhláška č. 152/1975 Zb. o financovaní reprodukcie základných prostriedkov) medzi základné prostriedky zaraďovali aj stavby. V súvislosti s posúdením, čo bolo predmetom dražby a ako treba vykladať pojem základné prostriedky, predložil súdu dôkazy na podporu svojej argumentácie, že predmetom dražby bola aj sporná stavba, súdy ale tieto dôkazy nevyhodnotili správne. Vzhľadom na to, že bol účastníkom dražby, mali vykonať dokazovanie aj jeho výpoveďou. Nesprávne tiež vyhodnotili výpovede viacerých svedkov (K. R. F., K. Q. V.) a tiež informácie vyplývajúce z listín (napríklad z inventúrneho súpisu základných prostriedkov vyhotoveného 6. novembra 2011, prípadne z protokolu o odovzdaní a prevzatí prevádzkovej jednotky z 8. novembra 2011). Dôkazmi založenými v spise žalobca - podľa jeho názoru - vyvrátil záver súdov o tom, že predmetom dražby bolo len vnútorné vybavenie nebytového priestoru. Oporu vo vykonanom dokazovaní nemá ani vecne nesprávny záver súdov, že prevádzková jednotka nebola vecou v zmysle § 118 Občianskeho zákonníka. Konštatovanie odvolacieho súdu, že v zápisnici o dražbe nie je zmienka o identifikácii nehnuteľnosti v zmysle katastrálneho zákona, prehliada, že zákon č. 265/1992 Zb. o katastri nehnuteľností bol prijatý v čase po uskutočnení dražby.

3.2.2. „K alternatívne nadobudnutiu vlastníctva“ vydržaním dovolateľ uviedol, že pokiaľ mali súdy pochybnosti o tom, čo sa dražilo, mali použiť interpretačné pravidlá stanovené v § 35 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že „v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ktorá hovorí o tom, že tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí, a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú dobu dôvodné (R 8/1991), sa súdy zaoberali posudzovaním neplatnosti dražby, aj keď vôbec nebola oprávnenými subjektmi napadnutá na súde pre neplatnosť, a len tento právny titul vzali v úvahu ako podklad k dobrej viere“. Zdôraznil, že od príklepu na dražbe vstúpil do výkonu práv vlastníka, spornú stavbu užíval dobromyseľne, nerušene po dobu viac ako 10 rokov. Za vlastníka ho považovali aj štátne orgány, nikto od neho nepožadoval nájomné, platil dane, do nehnuteľnosti investoval finančné prostriedky. Podľa jeho názoru mali súdy zohľadniť, že ak sa v predmete svojej držby mýlil, išlo bezpochyby o omyl ospravedlniteľný, lebo v danom prípade postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať (v súvislosti s tým poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 137/2011, 3 Cdo 97/2009, 4 Cdo 293/2009, 5 Cdo 30/2010, 3 MCdo 7/2010, 3 MCdo 8/2010). Zhrnul, že splnil všetky predpoklady pre nadobudnutie vlastníctva právnym titulom vydržania (§ 134 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd svojím rozhodnutím poprel zmysel a účel vydržania a podaným výkladom dobromyseľnosti sa odklonil od ustálenej súdnej praxe (R 14/2009). Podľa názoru dovolateľa „nadobúdateľovi vlastníckeho práva, ktorý toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytnutá široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu“.

3.3. Z týchto dôvodov žalobca žiadal dovolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), a v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom

sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 209/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017).

10.2. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

15. Pokiaľ žalobca namieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti a naznačuje, že je nepreskúmateľné, lebo náležite nereaguje na jeho odvoláciu argumentáciu, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k tomu viď sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

16. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016 prijaté za predchádzajúcej právnej úpravy civilného konania, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

17. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17.1. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Treba mať na zreteli tiež to, že v posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

17.2. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

19. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť procesnej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

20. Naostatok, k časti dovolania namietajúcej prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a plne uplatniteľné aj po tomto dni. V zmysle tohto rozhodnutia „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p." (1 Cdo 28/2018, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 131/2017, 5 Cdo 151/2017, 7 Cdo 99/2017, 8 Cdo 200/2017).

21. Žalobca ďalej v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017). Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

22. V zmysle judikátu R 71/2018 patria pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu" (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z

hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

23. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

24. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

25. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie, čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu. Ten istý dôsledok má, ak dovolateľ odkáže na „skoršie“ rozhodnutie, ktoré sa však týka skutkovo a právne odlišnej právnej veci.

26. V preskúvanom prípade sa žalobca v dovolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, podal kritiku jeho právnych úvah a polemizoval so správnosťou toho, ako odvolací súd riešil otázku predmetu dražby a dobromyseľnosti žalobcovej držby. Podľa jeho názoru sa odvolací súd odklonil najmä od záverov vyjadrených najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 322/2009.

26.1. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd posudzoval správnosť záveru krajského súdu, podľa ktorého rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie predmetu dražby bol zoznam vecí, ktoré boli označené, spísané a ponúknuté v karte prevádzkovej jednotky. Najvyšší súd označil tento záver krajského súdu za nesprávny, lebo pre posúdenie otázky predmetu dražby je rozhodujúce zistenie, ako bol predmet dražby určený na samotnej dražbe licitátorom a dražiteľom. Pre výsledok dražby je rozhodujúce, čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe. V preskúvanom prípade zo spisu vyplýva, že tieto závery

najvyššieho súdu boli súdmi oboch inštancií zohľadnené a aj rešpektované. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa odvolací súd riešením otázky, či pre správne vymedzenie predmetu dražby je významné to, čo mal k dispozícii licitátor alebo to, čo na dražbe oznámil ako predmet dražby, odklonil od právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v predmetnom rozhodnutí.

26.2. Vzhľadom na to, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 322/2009 nedefinovalo pojem „prevádzková jednotka“, nemohol sa odvolací súd svojimi právnymi závermi o obsahu tohto pojmu odkloniť od právnych náhľadov najvyššieho súdu obsiahnutých v tomto rozhodnutí. To isté konštatuje dovolací aj pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa výkladu právneho úkonu v zmysle § 35 Občianskeho zákonníka. Dovolateľ preto v tomto smere nedôvodne namieta, že došlo k ním tvrdenému odklonu.

26.3. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že ani žalobca nespochybňuje závery vyjadrené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 32/2009; namieta (iba správnosť skutkového zistenia súdov), že sporná stavba nebola na dražbe licitátorom označená za predmet dražby. Obsah spisu nepotvrďuje opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalobcu, tvrdiaceho, že súdy pri rozhodovaní nevzali na zreteľ širšie okolnosti prejednávaneho sporu. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov, premietajúci sa do skutkových zistení súdu. Dovolateľ si námietkami nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov dostatočne neuvedomuje procesné dopady a súvislosti toho, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je spôsobilé založiť tvrdenie dovolateľa, že pri inom (podľa dovolateľa náležitejšom a úplnejšom) zistení rozhodujúcich skutkových okolností súdmi by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné. Nie je možné vytýkať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach nestotožnili so žalobcovou argumentáciou týkajúcou určujúceho skutkového a právneho stavu.

27. Žalobca ďalej v dovolaní uviedol, že odvolací súd sa odklonil od záverov vyjadrených v Cpj. 69/83, R 8/1991 a R 14/2009. Podľa jeho názoru je nesprávny záver odvolacieho súdu o tom, že (vzhľadom na nedostatok dobromyseľnosti jeho držby) nesplnil podmienky vydržania v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka.

27.1. V dovolateľom označenej „Správe o rozhodovaní súdov vo veciach vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam prejednanej a schválenej občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Cpj. 69/83 z 30.3.1982“, ktorá bola uvedená vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR pod R 28/1983, sa medziiným uvádza, že dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa tiež právneho dôvodu nadobudnutia (titulu) - teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí, je nutné posudzovať nielen zo subjektívnych predstáv držiteľa ale i z objektívnych hľadísk viažucich sa k právnemu dôvodu (titulu), z ktorého sa odvodzuje vznik práva. Dobrá viera je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Iba vzhľadom na formu právneho úkonu (ústnu alebo i písomnú) nemožno vylúčiť ani potvrdiť existenciu dobrej viery držiteľa pri nadobúdaní nehnuteľností bez toho, aby nedošlo k zohľadneniu konkrétnych právnych ale i skutkových okolností prípadu spojených s prevodom nehnuteľnosti - viažucich sa k nadobúdaciemu titulu. V danom prípade obsah spisu nepotvrďuje, že by sa odvolací súd pri riešení otázky dobromyseľnosti držby žalobcu odklonil od všeobecnej charakteristiky pojmu „dobromyseľnosť“ tak, ako ju vysvetlil judikát R 28/1983. Ani v tomto smere dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, nesprávneho hodnotenia alebo nevyhodnotenia dôkazov, ktorý sa premietol do skutkových zistení súdu. Aj vo vzťahu k tejto námietke žalobcu preto dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť tvrdenie dovolateľa, že pri inom zistení rozhodujúcich skutkových okolností súdmi by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné.

27.2. V judikáte R 8/1991, ktorého podstata sa týkala povinnosti súdu zistiť náležitým spôsobom rozhodujúci skutkový stav, najvyšší súd uviedol, že tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí (§ 132 a §

135a Občianskeho zákonníka) a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržačiu dobu dôvodné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu sa odvolací súd riešením otázky splnenia jednej zo základných podmienok vydržania (dobromyseľnosti držby) neodklonil od záverov vyjadrených v tomto judikáte. Dôvody, so zreteľom na ktoré odvolací súd nepovažoval žalobcovu držbu za dobromyseľnú, sú vysvetlené v bode 12. odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu.

27.3. Rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 14/2009, sa týkalo problematiky právnych následkov dodatočného zrušenia nadobúdacieho titulu (príklepu) svedčiaceho v prospech vydražiteľa; dospelo k záveru, že táto okolnosť - najmä s ohľadom na požiadavku právnej istoty - nemá za následok súčasne aj zánik vlastníckeho práva ďalších nadobúdateľov nehnuteľnosti, ktorí ju získali v dobrej viere. Právne otázky, ktoré sa týkajú tejto problematiky, súdy v preskúmanom prípade neriešili. Neopodstatnená je preto argumentácia dovolateľa, že odvolací súd sa odklonil od záverov vyjadrených v tomto judikáte.

28. Pre prípad, že žalobca naznačuje (poznámka: výslovne to v dovolaní neuvádza), že zo strany dovolacieho súdu došlo k odkloneniu sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (1 Cdo 137/2011, 3 Cdo 97/2009, 4 Cdo 293/2009, 5 Cdo 30/2010, 3 MCdo 7/2010, 3 MCdo 8/2010) posudzovaním jeho prípadného omylu z hľadiska ospravedlniteľnosti, dovolací súd uvádza, že vo svojich rozhodnutiach stabilne konštatuje, že ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový (založený na nesprávnom posúdení skutkových okolností), ale tiež právny (spočívajúci v neznalosti alebo v neúplnej znalosti právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností). Obsah spisu v danom prípade nedáva žiadny podklad pre konštatovanie, že súdy oboch inštancií sa svojimi právnymi závermi, ktoré sa týkali otázky (ne)ospravedlniteľnosti žalobcom tvrdeného omylu, odklonili od záverov vyjadrených v uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu.

29. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

30. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.